

[Arbejds- og Socialministeren.]

Invaliderenter m. m. til ca. 290 Mill. Kr. for Finansaaret 1946—47, er der set bort fra saavel et Eengangstillæg, der androg ca. 23 Mill. Kr., som fra Rentemodtagernes Andel i Rabatordningen, som kan anslaaes til ca. 19 Mill. Kr. i 1945—46. Merudgiften ved Regeringsforslaget kan, som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, anslaaes til i alt ca. 81 Mill. Kr. De under Lovforslagets Behandling i Folketinget foretagne Ændringer, der alle er Forbedringer, medfører imidlertid en Forhøjelse med ca. 39 Mill. Kr. til ca. 120 Mill. Kr. Af denne Forhøjelse falder største Delen, nemlig ca. 25 Mill. Kr., paa Forhøjelsen af Grundbeløbene med yderligere 5 pCt. og ca. 9 Mill. Kr. paa den foreslaaede yderligere Forhøjelse af Beklædningshjælpen. Af den samlede Merudgift paa 120 Mill. Kr. vil Staten komme til at bære ca. 77 Mill. Kr., medens Resten, nemlig 43 Mill. Kr., bæres af Kommunerne. Hvis man vil spørge, hvordan Beløbene fordeler sig mellem Aldersrente og Invaliderente, ligger Tallene saaledes: De samlede Merudgifter til Aldersrente udgør 92,7 Mill. Kr., hvoraf Staten bærer $\frac{4}{7}$ eller ca. 53 Mill. Kr., medens Kommunerne bærer $\frac{3}{7}$ eller ca. 39,7 Mill. Kr. De samlede Merudgifter til Invaliderente udgør 27,5 Mill. Kr., hvoraf Staten bærer $\frac{6}{7}$ eller knap 24 Mill. Kr. og Kommunerne knap 4 Mill. Kr. I alt bærer, som jeg sagde før, Staten saaledes 77 Mill. Kr. og Kommunerne ca. 43 Mill. Kr.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til den høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Jeg har dernæst den Ære for det høje Ting at anbefale det af Folketinget vedtagne Forslag til Lov om Ændring i Lov om offentlig Forsorg, jfr. Bekendtgørelse Nr. 337 af 29. Juli 1942.

Forslaget, der nøje knytter sig til det lige fremsatte Forslag til Lov om Ændringer i Folkeforsikringsloven, er vedtaget i det andet høje Ting med enkelte Ændringer i Forhold til det oprindelig fremsatte Lovforslag. Idet jeg henviser til Lovforslagets Motiver og til den af det nedsatte Folketingsudvalg afgivne Betænkning, skal jeg nøjes med her at gøre nogle faa Bemærkninger. Efter Forsorgslovens § 297 følger Kommunehjælpen i Størrelse Invaliderenten, og Raadighedsbeløbet efter § 297 er sat i Forhold til de personlige Tillæg til Rente-nydere.

Forslaget om en Forbedring af Rente-nydernes Kaar faar altsaa ogsaa Indflydelse paa Størrelsen af Kommunehjælpen,

men det er et Spørgsmaal, om de kommunehjælpsunderstøttede fortsat bør følge Invaliderentyderne. Forhøjelsen af Invaliderenten begrundes netop med, at Invaliderentyderne er ganske særlig vanskeligt stillet, hvorfor de faar en forholdsvis større Forhøjelse end Aldersrentenyderne. En foretagen Undersøgelse viser da ogsaa, at man ved fortsat at sammenkæde Kommunehjælpen med Invaliderenten vilde komme op paa Understøttelser, der i mange Tilfælde vilde overstige Arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Da dette ikke kan anses for rimeligt, foreslaas det fremtidig at knytte Kommunehjælpen til Aldersrenten, saa at dennes Grundbeløb plus Børnetillæg udgør Kommunehjælpens normale Maksimum.

Ved Fastsættelsen af det fremtidige Raadighedsbeløb efter § 297, Stk. 2, maa man gøre sig klart, at naar den almindelige Understøttelse forhøjes, bliver der mindre Brug for supplerende Hjælp, ogsaa af den Grund, at Raadighedsprocenten skal beregnes af et større Grundbeløb.

I modsat Retning virker den foreslaaede Ophævelse af det særlige Beløb, der ved Lov Nr. 26 af 31. Januar 1946 er stillet til Raadighed til ekstraordinær Hjælp til visse arbejdsløse Forsørgere, som har normal Tilknytning til Arbejdsmarkedet, men som ikke er berettigede til Hjælp fra Arbejdsløshedsforsikringen. Det er Regeringens Opfattelse, at der stadig bør være Adgang til at yde disse Personer en noget højere Understøttelse end den, der ydes andre. Naar det nu bl. a. af praktiske Grunde anses for ønskeligt at ophæve dette særlige Raadighedsbeløb, er det altsaa paa den anden Side Mening, at det almindelige Raadighedsbeløb efter Forsorgslovens § 297, Stk. 2, skal være tilstrækkelig rundeligt fastsat til ogsaa at dække disse Behov.

Under Hensyntagen til de nævnte Forhold er Raadighedsprocenten i § 297, Stk. 2, foreslaaet fastsat til 10, hvilket — ogsaa i Betragtning af den hidtidige ret ringe Udnyttelse af Raadighedsbeløbet — skulde være rigeligt. Efter den i det andet høje Ting vedtagne Forhøjelse af Grundbeløbet for Renterne, der jo influerer paa Beløbet, efter § 297, Stk. 1, bliver der et større Beløb til Raadighed efter Stk. 2 end efter det oprindelige Forslag.

Med Hensyn til det særlige Raadighedsbeløb til supplerende Hjælp til arbejdsløshedsunderstøttede i Henhold til Forsorgslovens § 293 gør sig nogenlunde tilsvarende Forhold gældende som med Hensyn til § 297.